

הכל שוחטין פרק ראשון חולין

יז.

עין משפט נר מצוה

קבא א מיי פ"ד מהל
שמטה הל"י
[י"ח]

שיטה מקובצת

א) אין צריכין ליאכל
בטהרת הקדש כקדשים
אלא כצבי: ב) ודרוש
וכו' ואצ"פ שכבר עבר מי
אמרי"י כי אסר רחמנא בשר
נחירה לאחר ביאה הי"מ
לנחור אחרי"כ ולאכול אבל
בנחירות ובאות מן המדבר
הואיל ובשעת נחירתן
היתר הייתה תו לא מתסרי
או דלמא לא שגא הי"ד
ומהי"ד כתיב דחזירי:
ג) הדבור המתחיל אלא
לאחר מכאן נמחק כולו
משום: ד) ויש לפגם שני
עוקצים שכתאמה מליך:
ה) צפרנן שוגרת בעוקץ
של טפוח. וי"ב ובתוכו כ"י
לשון קצר שהצטנן נכנסת
בתוך הפגימה ועוקצי
הפגם מוכיבין אותה לצאת
לראשה של סכין ולא
לסופה כך מצאתי בס'
ישן מפי' רש"י ד"ל:

רבינו גרשום

בהמות שחוטת לצורכי
שם תאווה לאכול בשר
אינו יכול לאכול עד
שיקרי' אימורין משכנסו
לארץ הותר להן בשר
תאווה בלא אימורין):
בשלמא דר' ישמעאל
היינו דתן השוחט
ונתבלה בידו כלומר
דמפולס לא הייתה נחירה
במקום שחטתה ליפכך
הנחור פטור מלכוסות אלא
לר' עקיבא ולא כבר היחה
נחירה במקום שחטתה
[ואמאי] פטורה מלכוסות:
אלא לר' ישמעאל צבי
ואיל גופיהו וכי' כלומר
מי הוכשרו בלא אימורין:
קתלי דחזירי. חזירים
יבשים שקורין בקוש"
בלע"ז: שנית הכל שוחטין
ולעולם שוחטין וכי'
כלומר הכל שוחטין
רצינן כהלכתא קמייתא
אליבא דאמוראי לעולם
שוחטין לר' ישמעאל
בדאית ליה לר' עקיבא
בדאית ליה: אי הן
שוחטין וכי' כלומר
[אין] מוקמת הני תרתי
הכל שוחטין ולעולם
שוחטין בשוחטין הכל
שחטתה ואפי' עוף: אלא
אמר רבא הכל שוחטין
חזא לאיתני כותי וכי':
דתני זמנין במתניתין
הכל שוחטין חד בתחלת
הפרק וחד הכא. לעולם
שוחטין כו' כלומר וכולו
לחץ מוקמין בשוחטין:
לחתוך קציו והמגירה
מגל קציר שישלא בלע"ז.
מגירה עשור כמגל קציר
לחתוך חפציו: אגרת
פסול וכו' ב) בזה
ענין: מסכתא מרוח

ובכל שבן השתא דארחיקו להו טובא. לסקריס דגרסי באלו הן
הלוקין (מכות דף ט"ז). לעולם לא קידשה לעמיד לזבא אם כן
לר' ישמעאל הותרו הצמות וקשה דאם כן מאי קאמר הכא לר' ישמעאל
דארחיקו להו טפי אדרבה אקריבו להו טפי כיון דהותרו הצמות:

ר"ב עקיבא סבר בשר תאווה לא
איתסר בל"א. תימה מנא ליה
הא דלמא מר אמר חדא ומר אמר
חדא ולא פליגי וי"ל אי לרבי עקיבא
מימסר בשר תאווה אם כן היכי
הותרה להם בשר נחירה דנפקדים
מודה דציעא שחטתה כדמשמע בסמוך
ואי צצצי ואילי הא בקרא דדרשין
מיינה היתר נחירה כתיב צקר ואלן
דכתיב כי ירחק ממך וצמת מנזקך
ומאלן מכלל דמעיקרא לא צעו
וציחה ומינה קשה דהוה ליה לאוקומי
קרא דיתר נחירה צצצי מומין ללא
חוץ להקדשה: **ב"ר אישתרי של"א** של
עובדי בוכבים דידהו **לא אישתרי.** לא
גרסין או דלמא לא שגא דהלשון היה
משמע שהיה מסתפק אי אישתרי כמלי
דחזירי דידהו אי לא זה אינו דמתחלה
לא נסתפק מכללי דחזירי דידהו או
צמה שנמרו כשצאו אלא צמה שנמרו
במדבר צהיתר והש"ס הקשה לו דלפי'
דצר טמא אשתרי להו כלומר דלפילו
לנחור צתמלה הם מותרים כל שכן
מה שנמרו קודם ומשני דלמא שלל של
עובדי כוכבים אישתרי להו ולא דידהו
ולכן אסור לנחור והשתא ספיר
מיציעא לן צמה שנמרו צהיתר:
כאן

שרי כי אסר רחמנא בהמה דחזיא להקרבה אבל היה דלא חזיא להקרבה
לא אסר רחמנא בעי רבי ירמיה א' אברי בשר נחירה שהכניסו ישראל עמה
לארץ מהו אימת אילימא בשבע שבכשו השתא דבר טמא אישתרי להו
דכתיב ו' ובתים מלאים כל טוב ואמר ר' ירמיה בר אבא אמר רב ב' כתיב
דחזירי בשר נחירה מבעיא אלא לאחר מכאן ואיבעית אימא לעולם בשבע
שבכשו כי אשתרי להו שלל של עובדי כוכבים דידהו לא אישתרי תיקו
אמר א' רבה שנית הכל שוחטין ולעולם שוחטין בכל שוחטים מאי משנית
ליה וכי תימא בין בצור בין בזכוכית בין בקרומית של קנה הא דומיא דהנך
קתני אי הנך בשוחטין האי נמי בשוחטין ואי הנך בנשוחטין האי נמי בנשוחטין
אלא אמר רבא הכל שוחטין א' חזא לאתויי כותי והדא לאתויי ישראל ב' מומר
לעולם שוחטין בין ביום בין בלילה בין בראש הגג בין בראש הספינה ו' בכל
שוחטין בין בצור בין בזכוכית בין בקרומית של קנה: חזין ממוגל קציר והמגירה:
אבוה דשמואל פגם ושדר פגם ושדר שלחו ליה כמגירה שנינו רבנן

סבין
כתיב צפרק כסוי הדם (לקמן דף פה): **אלא לר' עקיבא.** על כסוי הדם צמדצר נטוו ונחירתן היתה שחטתן והנחור צומן הזה נמי נצעי
כסוי: **אך כאשר יאכל.** עכשיו צבי ואיל צטומאה כן תאכלנו לזכר ולאן משתכנסו לארץ שאע"פ שאני מטעינן שחטתה לחולין משתכנסו
לארץ כקדשים של עכשיו אין צריכין ליאכל בטהרת הקודש אלא כצבי ואיל של עכשיו שהטמא והטהור אכולין צבערה אחת. אלא לר' ישמעאל
כו': **כי אסר רחמנא.** בשר תאווה צמדצר: **שהכניסו ישראל.** אליבא דר' עקיבא מהו לאכול אחר כניסתן צומי אמרינן כי אסר רחמנא בשר
נחירה לאחר ציאה הני מילי לנחור אחרי כן לאכול אכל הנחירות וצאות מן המדבר הואיל וצבעת נחירתן היתר היתה תו לא מתסרי או דלמא
לא שגא. ודרוש וקבל שכר הוא שצריכין לנו לעמוד על האמת ואע"פ שכבר עבר: **כסוי דחזירי.** חזירי יבשים שחטתן שחטתן בקוש"ש: **וצמים מלאים**
כל טוב וגו'. ספינה דקרא ואלתה וצבעת: **טאלא נחור מאלן.** דהיינו שבע שחלקו ללא לחו להו רחמנא טומאה אלא צבעת שלל דכתיב:
(דברים ט) ואכלת את שלל אויביך וגו'. שבע שנים כצשו ושבע שנים חלקו כדלמרי' צפרק אין נערינן (ערכין דף ט"ז): **שלל של עובדי כוכבים.**
דכתיב (דברים ו) אשר לא מלאת וכתיב נמי את שלל אויביך: **שנית הכל שוחטין.** ומוקמת לה צנשחטין כדלמרי' [ומן] הכל טעונים שחטתה ואפי' עוף:
ולעולם שוחטין. נמי מוקמת ליה כדלמרי' [שם] דלשמעין דלע"פ שגלו לא חזרו להימירן הראשון ואין בשר נאכל אלא בשחטתה: **וכי סימא צין**
צזור כו'. דלחו צנשחטין אחת לאורויי אלא צנשחטין: אלא אמר רבא. כולה בשוחטין והכל שוחטין תרתי דמני צנמני': **הדא לכותי והדא**
למומרי. כדלמרי' צריש פירקין (דף ג): **צין צלילה.** כשאצוקה כנגדו כדלוקימנא (לעיל דף ג'): **צין צראש הגג.** ולא חיישין דלימרו לזבא
השמים עולה לשחוט: **צין צראש הספינה.** ואע"ג דתנן לקמן (דף מה). אין שוחטין לתוך ימים צראש הספינה שרי דמוכחא וילוחו דלינקר
ספינתו הוא לרבי: **פגם ושדר פגם ושדר.** עשה צצקין פגימות הרבה שאינן דומות זו לזו ושדר לא"י ליעד אלא סקורה וילוחו כתיב כן
עשה פעינים ושלש: **שלחו ליה.** סימן זה יאה לך בפגימות: **כמגירה שנינו.** שפגימותיה מלוותו לעומקן ויש לפגם שני עוקלים וצבאשאה
מוליך צפרנן מסוף הסכין לראשה צפרנן חוגרת צעוקן של כל הראש וכשאה צודק מראשה לסופה יאצפרנן חוגרת צעוקן של סופה:
סכין

מסורת הש"ס

- א) לקמן פה. ודף ט"ז.
- ב) וי"ל קתלי עירוק.
- ג) וי"ל רבא. ד) וערכין
- ה) [צבאי: משומת].
- ו) [לעיל ט"ז]. ז) [לעיל ט"ז].
- ח) [דברים י"ב].
- ט) צבאי: למשמד.

תורה אור השלם

1. כי ירחק ממך המקום
אשר יבחר יי' אלהיך
לשום שמו שם וצבת
מבקר ומצאנך אשר
תתן לו קר פאשר צרתך
ואכלת בשריך בכל
אית נפשי:
דברים יב כא
2. וישחט את בן הבקר
לפני יי' ויזקירו בני
ישראל ויבנהים את הרים
וארץ את הרים על
המזבח קיבב אשר פתח
אהל מועד: וקריא א ה
3. ודצאן ובקר וישחט
לקה ומצא לקה אם את
כל דגי הים יאסף לקה
ומצא לקה:
במדבר יב כב
4. אך פאשר יאכל את
הצבי ואת האיל כן
תאכלו המקום והקדור
יתרו יאכלו:
דברים יב כב
5. ובתים מלאים כל טוב
אשר לא מלאת ותרב
והצבים אשר לא וצבת
פרמים ויתים אשר לא
נטעו ויאכלת וישבת:
דברים יב ו

הגהות מהר"ב

רנשבורג
א) גמ' אריז בשר נחירה
שכניסו ישראל עמו
לארץ. י"ב עפר דלמא
הכסף דף קיד ע"ב ע"ג
על זה:

קעוי רש"י

בקוש"ש. כתיב חזיר
מלוחים.

מוסף רש"י

בין בראש הגג בין
בראש הספינה. ואע"ג
דמנן אין שוחטין לא לתוך
ימים ולא לתוך נהרות. דלא
לימרו לשר של ים הוא
שוחט. ולא לתוך כליס דלא
לימרו הואיל ומקבל את
הדם מורקן לעשות
כוכבים הוא לרבי. אפילו
הכי בראש הגג שוחטין
ואין שוחטין שגמא יאמרו
לזבא השמים עולה לשחוט.
או ארץ מקבל כתיב
ויענין שחטתה לו שחטת
אין הגג ואין אלא שחט
וצפניה נמי הכל ויענין
דכיון דבפניה הוא על
כמות הוא שחטת הים.
שאי אפשר לו לטקף את
הספינה (לעיל י"ב).

א) נראה דל"ל משמי וחזות
בזה ענין מוסכתא וכי'.